ELSŐ SZÍNIGAZGATÓ: Elnevezlek Epaminondas Alexandrionnak! E nevet egy csodás, fényes jellemkomikus viselte. Gondolhatod, hisz' nemrégiben megszökött nőmmel. Nomen est omen! Gyertek, fiaim! (El a királlyal és Almával.)

(Függöny.)

(Folytatás következik.)

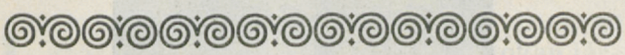

A csönd.

Irta: Fiák András.

Vonszolni kell, csak úgy jön ide hozzánk
Alvó vizeknek partjáról a csönd,
Kezét a vágyam hókezei fogják,
Elébe lelkem sóhajokat önt.

Vaspörölyei napi robotomnak,
Fülembe zuhognak egész napon át.
Lelkemben szinte fúriák kopognak
Naplementén is ádázan tovább.

És én óhajtom, esengem a csendet,
Futok fáradtan, lihegve haza,
De itthon három kicsiny gyermekemnek
Le sem hágy ülni száz kérdő szava.

Körül ölelnek piros kacagások
Üde, pajkos kedv ide-oda hajt
Én meg a csendért titkon átsóhajtok,
Hol alvó vizre árnyat vet a part.

És végre árnya ablakunkra nyúlik,
Lezáródnak a ragyogó szemek,
Három kis arcra álom-rózsa hullik,
Szórják reájuk angyali kezek.

Egyszer csak bátran, merészen betoppan
És homlokomra teszi hűs kezét
Megrettenek és lázas izgatottan
Nézek a lámpafénybe szerteszét.

Vértelen ajkkal kimúlt kacagáson
Halotthalványan maga áll a csönd;
Fölsikolt lelkem s ott a gyermekágyon
Keres, hogy egy is nincs-e, nincs-e föntt?

A baba.

Irta: Büky György.

Bimbónyi jószág. Selyemkalász hajjal
S csenddel szeme ibolyasugarán.
Fura kérdések nyüzsögnek csomóban
Kiváncsi, fürge, csöpp, mohó agyán.

De néha meleg, fiatal, kis vére —
Tán nem türi még szokatlan helyét —
Kegyetlen, duhaj, vad lármába hajtja
És a jó szótól eltiltja eszét.

Ilyenkor anyja, sápadt, beteg anyja
Mosolyogva nézi. Simítja haját.
Egy székbe döl. S tréfáskomolyan rá szól:
„A mama meghal. Itt hagyja babát."

Lárma szakad. És megdöbbent, nagy csend lesz.
A kis lány nézi anyja hunyt szemét.
Oda megy. Huzza. Sirva szólítgatja.
Nincs Felelet. Áll. Töri csöpp fejét.

Aztán aranyos, csengő kacagással
Nyakába ugrik. Anyja is nevet.
S a baba szól: „A mama sose hal meg.
Mert én mindég egy nagyot nevetek..."

*

A nagy szobában a halál a vendég.
Nincs senki bennt, csak a fehér halott.
Égő nagy gyertyák. Sötétre szürt napfény.
Feketébe vonták az ablakot.

Ajtó nyilik. A baba lép be lopva.
Huncut mosoly ül az ajka felett.
És halkan, csendben, mint ki titkot őriz,
A ravatalhoz egyre közeleg.

Ott megáll. S nézi, hogy milyen sötét lett
Valami anyja hunyt szeme alatt.
Szorongón, félve a nyakába roskad
És sirva, hosszan csak kacag-kacag.